

voor gevaarlijke afdwalingen kon behoeden. Haar blik viel op een kanarievogel onder een stomp, „zijnde een rariteit, zingende vier differente airtjes,” zooals het in de advertentie tot aanprijzing van het beest geluid had. Zij wond hem op en daar begon hij, stijf met de vleugels kleppend en den kop op en neer bewegend, zijn eerste wijsje: *Windeken daar den bosch af dritt*. Heel mooi was het niet; sommige tonen waren door verloop van tijd weggesleten, hetgeen het dier plichtmatig scheen te willen vergoeden door op andere een meer dan vereischten nadruk te leggen. Mientje hoorde een paar maten en viel toen in, samen met den vogel *Windeken* zingend. Af en toe keek ze in den ketel, of de bessen wel braaf genoeg opkookten en, hoe gevaarlijk ook voor het welslagen der konfijterij, een paar keeren dwaalden hare gedachten naar een heer met knevel en monteering. „De menschen mogen niet meer zeggen, dat men geen twee dingen tegelijk kan doen,” vond zij; „ik doe er wel drie: kruisbessen inmaken, zingen en aan een knappen vaandrig denken.” Ze schrikte, want juist toen ze „knappen vaandrig” zei, hield de kanarievogel met zingen op en de woorden klonken luide door de kamer; onwillekeurig keek zij rond, of niemand haar had kunnen verstaan.

Paş was de vogel aangevangen met zijn tweede airtje: *Esprits qui soupirez*, toen de deur open ging en de stem der meid zich deed hooren: „Gaat u maar in, mijnheer, de juffer is er,” en het voornaamste voorwerp harer gedachten trad binnen.

„Ik kwam eigenlijk, juffrouw Mientje,” zeide Hofland onder het binnenkomen, met het oog op de meid, „om uw heer vader; er is groot nieuws dat ZEd. misschien nog niet vernomen heeft.”

„Aagt,” sprak Mientje haastig, „ga vader wel spoedig waarschuwen.” Ze was veel meer ontsteld, nu ze juist aan hem gedacht had, dan het geval zou geweest zijn wanneer hij in gewone omstandigheden ware binnengetreden. Zenuwachtig bood ze den bezoeker een stoel aan en vroeg, er tegen opziend dat hij over iets anders mocht beginnen: „Wat is dat groote nieuws, mijnheer Hofland?” Maar hij antwoordde niet terstond, haar belangstellend opnemend in haar morgengewaad, het nette voorschoot met een paar bessenvlekjes, door het ijverig pluizen van straks; de blonde haren in een coquet mutsje. Hij zag voor het eerst een geheel ander Mientje dan hij gewoon was; in den aanvang, al wilde hij het zichzelf niet bekennen, met een weinig teleurgestelde verbazing; het hoofd ontdaan van het sierlijke kapsel, het modieuze toilet van anders vervangen door een eenvoudig ochtendkleedje. Doch, haar nauwkeuriger gadeslaand, bespeurde hij dat de gestalte, die hij thans aanschouwde, voorzeker niet minder bekoorlijk was dan die hem gewoonlijk voor oogen zweefde, op bezoek of gastmaal, opgemaakt en bijgewerkt; wat hij nu zag, was een bedrijvig huishoudstertje, ronddribbelend op kleine muiltjes, geen oogenblik ledig. Het was waarlijk, dacht hij na eenige oogenblikken, of zij reeds getrouwd waren en Mientje in haar eigen huishouden aan het beredderen was als lief, jong vrouwtje.

„Wat doet u daar, juffrouw Mientje?” vroeg hij, de aanhouding der prinses eensklaps veel minder belangrijk achtend dan straks.